

Sygn. akt II AKa 36/21

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski (spr.)

6 Sędziowie: SA Stanisław Kucharczyk

7 SO del. do SA Robert Mąka

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pyrzycach Mateusza Michalczyka

10 po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2021 r. sprawy

11 D. R.

12 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

13 od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

14 z dnia 21 grudnia 2020 r. sygn. akt III K 208/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

SSO (del.) Robert Mąka SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 36/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt III K 208/20</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>rażącej niewspółmierności kary polegającej na „wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 7 (siedmiu) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności zamiast kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat (słownie: siedmiu lat) pozbawienia wolności, a zatem opartej na zasadzie kumulacji – w sytuacji, gdy wystąpił wyrazisty związek rodzajowy, łączący poszczególne czyny, za które wymierzono uprzednio kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>jednostkowe podlegające łączeniu, jak i niewątpliwa bliskość czasowa pomiędzy przedmiotowymi czynami, przy czym jednocześnie odnośnie osoby skazanego właściwy zakład karny nie wydał żadnej negatywnej opinii osobo-poznawczej, co uzasadniało zastosowanie przy ustalaniu wymiaru kary łącznej w większej mierze zasady absorpcji co winno skutkować orzeczeniem kary łącznej w wymiarze 7 lat (słownie: siedmiu lat) pozbawienia wolności przy zaliczeniu na poczet rzeczony kary także odbytych już okresów pozbawienia wolności”</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W pierwszej kolejności, jeszcze przed odniesieniem się do podniesionego przez apelującego zarzutu, zauważyć należy, że uwzględniając treść przepisów przejściowych</p>			

zawartych w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych ustaw (Dz.U. 2015.396) oraz w art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U. 2020.1086), jak również uwzględniając daty wyroków zapadłych wobec skazanego, zasadnie Sąd I instancji uznał, że w przypadku skazanego znajdują zastosowanie regulacje dotyczące kary łącznej w brzmieniu obowiązującym pomiędzy 1 lipca 2015 r., a 24 czerwca 2020 r. Wszystkie bowiem wyroki na mocy których orzeczone kary mogły być ewentualnie przedmiotem wyroku łącznego, zapadły po pierwszej

z tych dat, a przed drugą z nich. To samo dotyczy też dat czynów objętych wyrokami jednostkowymi.

Trzeba również zauważyć, że Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, iż kara orzeczona na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II K 742/18, nie mogła podlegać łączeniu, gdyż czyn, za który została ona wymierzona został popełniony, w czasie odbywania kary orzeczonej w sprawie o sygnaturze II K 637/18, która następnie objęta została wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt III K 108/19, a tym występowała reguła wyłączająca określona w art. 85 § 3 k.k. Wprawdzie apelujący we wniosku środka odwoławczego wskazał, że postuluje wymierzenie kary łącznej obejmującej także karę orzeczoną w sprawie o sygnaturze II K 742/18, ale uwzględniając treść

zarzutu, jak również uzasadnienia apelacji, taką sytuację uznać należało jedynie za błąd pisarski związany z kopiowaniem treści wyroku, a nie wniosek o objęcie karą łączną również kary orzeczonej na mocy wymienionego wyżej wyroku.

W dalszej kolejności i odnosząc się już do podniesionego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej, stwierdzić należy, że oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Nadmienić też należy, że wybór określonego sposobu łączenia kar (zastosowanie zasady absorpcji, czy kumulacji) uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi i

objętymi wyrokiem łącznym czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem. Przyjęcie natomiast owego minimum wymaga ustalenia wyjątkowo bliskiego związku podmiotowo-przedmiotowego przestępstw, orzeczone za które kary podlegają łączeniu. Jednocześnie jednak nie sposób uznać, aby stopień tego związku był jedynym wyznacznikiem wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym. Skoro bowiem kara łączna wymierzana w wyroku łącznym ma uwzględniać cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do

skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, to istotne znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt II AKa 151/16, KZS 2017/3/38). W tym zaś zakresie pewnego znaczenia nabiera opinia jaką skazany posiada w zakładzie karnym, który to pogląd ewidentnie podzielał także apelujący odwołując się do braku wydania przez zakład karny negatywnej opinii o skazanym, czy do konieczności uwzględnienia stopnia resocjalizacji skazanego.

Stwierdzić zatem należy, że związek podmiotowo-przedmiotowy przestępstw objętych karami, które uległy połączeniu, był dość bliski, ale nie na

tyle, aby zastosować wobec skazanego postulowaną skrajnie korzystną metodę łączenia kar. Czyn objęty wyrokiem wydanym w sprawie o sygnaturze V K 36/20 skazany popełnił bowiem w dniu 30 września 2015 r., natomiast czyny objęte wyrokiem łącznym w sprawie o sygnaturze III K 108/19 popełnione zostały w okresie od 2 listopada 2015 r. do 23 maja 2016 r. (albo w tym okresie były to pojedyncze czyny, albo czyny, które sądy kwalifikowały jako popełnione w ciągu przestępstw). Związek zatem czasowy poszczególnych przestępstw był bliski, ale nie na tyle, aby uznać, że przemawiał za zastosowaniem takiej metody łączenia kar, która faktycznie skutkowałaby bezkarnością skazanego za czyn objęty wyrokiem wydanym w sprawie o sygnaturze V K 36/20. Brak jest przy tym podstaw do uznania, że czyn objęty wyrokiem wydanym

w tej ostatniej sprawie mógł wejść w skład jednego z ciągów przestępstw wskazanych w wyroku o sygnaturze III K 108/19. Zauważyć również należy, że przypisane skazanemu czyny, jakkolwiek skierowane były głównie przeciwko mieniu, to jednak były różnie kwalifikowane prawnie (art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 284 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k.). Ponadto, niektóre skazania dotyczyły innego przedmiotu ochrony niż mienie, bo obrotu pieniędzmi i papierami wartościowymi (art. 310 § 1 i 2 k.k.), czy wiarygodności dokumentów (art. 270 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k.), nawet jeżeli były zachowaniem zmierzającym do osiągnięcia korzyści majątkowej. Żadna też z kar podlegających łączeniu nie została orzeczona w tak minimalnym rozmiarze by z tego powodu nie mogła rzutować na wysokość kary łącznej. Wreszcie poszczególne przestępstwa popełnione zostały

na szkodę różnych
pokrzywdzonych.
Ostatecznie zatem
związek
podmiotowo-
przedmiotowy
przestępstw jawił się
jako bliski, ale nie
tak skrajnie bliski,
by mógł skutkować
uznaniem
wystąpienia z tego
powodu podstawy
do zastosowania
skrajnie korzystnej
dla skazanego
metody łączenia kar.

Niezależnie od
powyższego
stwierdzić należy,
że nie bardzo
wiadomo na jakiej
podstawie apelujący
uznał, że Sąd I
instancji kształtując
karę łączną kierował
się przede wszystkim
kryminalną
przeszłością
skazanego. Wbrew
bowiem
twierdzeniom
apelującego, fakt
ten absolutnie nie
wynika z
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Można
oczywiście
stwierdzić, że skoro
kara łączna ma
osiągnąć m.in. cele
wychowawcze i
zapobiegawcze, to
kwestia wielokrotnej
karalności
skazanego ma
jednak pewne
znaczenie. Wskazuje

bowiem na to jak długie winno być penitencjarne oddziaływanie na skazanego i czy społeczeństwo wymaga zabezpieczenia przed kolejnymi naruszeniami prawa, co w sytuacji skazanego, który tak wiele razy naruszał porządek prawny, a orzekane kary nie przynosiły dotychczas żadnego efektu, nie mogłoby być bez znaczenia.

Stwierdzić również należy, że przy uwzględnieniu wskazanych wyżej celów kary łącznej, pewne znaczenie, co przyznawał sam apelujący, mają postawa i zachowanie skazanego w zakładzie karnym. Te jednak nie kształtują się korzystnie dla skazanego. Jak wynika bowiem z opinii zakładu karnego, a co prawidłowo dostrzegł Sąd I instancji, skazany w jednostce penitencjarnej zachowuje się niewłaściwie. Wprawdzie był 3 razy nagradzany regulaminowo, ale jednocześnie był 6

razy (z ostatniej opinii wynika, że nawet 8 razy) karany dyscyplinarnie. Co więcej, pomimo generalnie prawidłowego funkcjonowania w gronie współosadzonych, skazany dopuścił się naruszenia nietykalności cielesnej innego osadzonego. Ponadto, skazany dokonał ucieczki podczas konwojowania do placówki służby zdrowia, trzeba też było zastosować wobec niego środki przymusu bezpośredniego w związku z agresywnym zachowaniem wobec funkcjonariuszy służby więziennej. Stwierdzono również w organizmie skazanego alkohol. Jak zatem widać zachowanie skazanego jawi się jako generalnie negatywne wskazując, że wymaga on dalszych intensywnych oddziaływań penitencjarnych. Jeżeli chodzi natomiast o postawę skazanego, to ten z jednej strony odbywa karę w systemie

programowego oddziaływania oraz deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw (w ostatniej opinii stwierdzono, że jawi się on jako umiarkowanie krytyczny), a z drugiej strony trzeba było wycofać go z zatrudnienia ze względu na deklarację zamiaru doprowadzenia do wystąpienia zbiorowego skazanych. Oczywiście zatem jest, że również postawa skazanego jawi się jako niejednoznaczna i wskazuje, iż D. R. wymaga dalszej intensywnej pracy resocjalizacyjnej. W tej sytuacji cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara łączna winna osiągnąć sprzeciwiały się zdecydowanie zastosowaniu postulowanej przez apelującego metody łączenia kar. Premiowałyby bowiem osobę prezentującą opisane wyżej zachowanie i postawę, zwolnieniem z konieczności odbycia kary objętej jednym z wyroków,

co jednocześnie wywarłoby negatywny wpływ w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W świetle cytowanych wyżej okoliczności dziwi też stwierdzenie apelującego, jakoby zakład karny „nie wydał żadnej negatywnej opinii osobo-poznawczej, co uzasadniało zastosowanie przy ustalaniu wymiaru kary łącznej w większej mierze zasady absorpcji, co winno skutkować orzeczeniem kary łącznej w wymiarze 7 lat”. Trudno też uznać aby trzy nagrody regulaminowe mogły przemówić za takim stanowiskiem apelującego.

Ponadto, skoro skazany w zakładzie karnym, pomimo ciągłego i intensywnego nadzoru dopuszcza się tak poważnych przewinień, nie sposób mówić o znaczącym postępie resocjalizacji skazanego, jak chciałby tego apelujący.

Ostatecznie, uwzględniając dość

bliski, ale nie ścisły, związek podmiotowo-przedmiotowy przestępstw oraz opinię jaką skazany posiada w zakładzie karnym, uznać należało, że przyjęta przez Sąd I instancji metoda łączenia kar jawiła się jako prawidłowa. Sąd ten bowiem mógł orzec karę łączną w granicach od 7 lat pozbawienia wolności do 7 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, a tym samym orzeczenie je w wymiarze 7 lat i 5 miesięcy na pewno w należyty sposób uwzględniło wskazane wyżej okoliczności i cele kary i o jakiegokolwiek niewspółmierności kary i to o charakterze rażącym, nie mogło być mowy.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. zmianę punktu pierwszego jego części dyspozytywnej poprzez wymierzenie skazanemu w

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zakresie czynów
objętych wyrokami:

I. łącznym Sądu
Okręgowego w
Szczecinie z dnia
3 grudnia 2019 r.
w sprawie III K
108/19,

II. Sądu Rejonowego
w Goleniowie z dnia
9 stycznia 2019 r. w
sprawie II K 742/18,

III. Sądu
Rejonowego
Szczecin-
Prawobrzeże i
Zachód w Szczecinie
z dnia 25 lutego
2020 r. w sprawie V
K 36/20,

kary łącznej 7 lat
(słownie: siedmiu
lat) pozbawienia
wolności;

2. na podstawie art.
577 k.p.k. zaliczenie
skazanemu na
poczet kary łącznej
okresów faktycznego
odbywania kar
wymierzonych
wyrokami
wskazanymi w
punkcie pierwszym,

ewentualnie

„o przekazanie
sprawy, w
zaskarżonym
zakresie, Sądowi
pierwszej instancji
do ponownego
rozpoznania”.

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary wniosek o zmianę wyroku i wymierzenie kary łącznej siedmiu lat pozbawienia wolności jawił się jako niezasadny. Z tego samego powodu brak było podstaw do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Ponadto, Sąd I instancji zawarł w wyroku rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej kary łącznej okresów rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego (punkt 2 zaskarżonego wyroku) a tym samym brak było potrzeby wydawania w tym zakresie rozstrzygnięcia przez sąd odwoławczy.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>	

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2020 r, sygn. akt III K 208/20, na mocy którego połączono kary orzeczone:</p> <p>1. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt III K 108/19 (kara siedmiu lat pozbawienia wolności) obejmującym kary orzeczone na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia</p>		

<p>11 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 637/18 i wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt III K 173/17,</p> <p>2. wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże w Szczecinie z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt V K 36/20 (kara siedmiu miesięcy pozbawienia wolności)</p> <p>i wymierzono skazanemu D. R. karę łączną siedmiu lat i pięciu miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy z powodów skazanych w punkcie 3.1 niniejszego uzasadnienia.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
punkt II	W związku z nieuwzględnieniem apelacji obrońcy skazanego, ten ostatni winien zostać obciążony wydatkami za postępowanie odwoławcze (art. 636 § 1 k.p.k.). W związku jednak z dość długą już		

	izolacją skazanego i brakiem realnych możliwości zarobkowych, uznać należało, że uiszczenie przez niego należności sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe i dlatego zwolniono go od ich ponoszenia (art. 624 § 1 k.p.k.).
7. PODPIS	
SSA Stanisław Kucharczyk SSA Maciej Żelazowski SO del. do SA Robert Mąka	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego D. R.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>kara łączna 7 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona skazanemu D. R. na mocy wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2020 r, sygn. akt III K 208/20, obejmująca kary wymierzone:</p> <p>1. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt III K 108/19 (kara</p>

	<p>siedmiu lat pozbawienia wolności) obejmującym kary orzeczone na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 637/18 i wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt III K 173/17,</p> <p>2. wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże w Szczecinie z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt V K 36/20 (kara siedmiu miesięcy pozbawienia wolności)</p>	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu	

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana